

[Melchior]

går som en rød tråd igennem indlæggene, at vi har for dårlige arbejdsvilkår i mange forskellige retninger. Jeg tror derfor ikke, jeg slutter for vidt ved at sige, at så må der vel også ligge en indrømmelse af, at vi ikke gør vort arbejde godt nok. Det er ikke nogen hylen med på talen om politikerlede, for det tror jeg er et medieflip. Jeg tror ikke, det er befolkningens almindelige opfattelse. Det har jeg ikke tid til at brede mig om her. Men jeg selv føler tungt og belastende, at jeg ikke fungerer godt nok, og at de kolleger, som jeg har mulighed for at iagttage, heller ikke gør det. Man kan så spørge sig selv: er vi ikke dygtige nok? Dertil er at svare, at det er en vanskelig bedømmelse. Personlig tror jeg, at folketingsmedlemmer er dygtige nok, gennemgående nøjagtig lige så dygtige, som de var for 10 og 30 og 50 år siden. Desuden er det jo vælgernes afgørelse, hvem der skal sidde her, så det er der nu engang ikke noget at gøre ved. Så kunne man spørge: er de ikke flittige nok? Det er mit indtryk efter de par år, jeg har erfaring herfra, at langt de fleste er endog meget flittige. Jeg tager til efterretning, at hr. Poulsaard kun arbejder i 120 dage, det må han selv om – det giver sig muligvis også udslag i den forståelse af tingene, han lægger for dagen. Men langt de fleste er absolut i høj grad flittige.

O.k., der er visse ting, vi ikke kan ændre. Vi kan ikke ændre hinanden ret meget, hvis vi er kommet til skelsår og alder. Men vi kan altså forbedre arbejdsvilkårene. Nogle har talt – til alt held var det kun enkelte; jeg tror, det var retsforbundet – om manglende respekt for offentlige midler. Må jeg gøre opmærksom på, at det er det modsatte, der er tilfældet. Det er af respekt for offentlige midler, at det er uomgængelig nødvendigt, at det til enhver tid siddende folketing arbejder så godt, som det nu med de valgte personer er muligt. Dette er respekt for offentlige midler. Folketingsvederlaget og alle andre udgifter herinde skal selvfølgelig være til så stor gavn for borgerne som muligt, og er der noget i vilkårene, der ikke er godt nok, ja, så skylder vi borgerne og respekten for de offentlige midler at løse de problemer.

Men jeg indrømmer, at vi har forskellige problemer. Der er meget stor forskel på, om man er medlem af en stor gruppe eller en lille gruppe; der er enormt stor forskel i éns arbejdsopgaver og daglige situation, og inden

for såvel store som små grupper er der igen stor forskel. Der er nogle, som mere eksponerer sig, fordi de er valgt til det måske, eller fordi de har evner eller interesse for det. Der er nogle, der skriver mange artikler, holder mange foredrag og andre møder, og som derfor får mange breve og henvendelser fra personer og organisationer. Folk, der bare vege-terer, kan slet ikke sætte sig ind i den situation. Jeg indrømmer, at der er en forskellig situation for forskellige medlemmer. Men vi kan jo kun lave en eventuel forbedring af ordningen ens for alle medlemmer.

Der gik den røde tråd igennem indlæggene, at med undtagelse af retsforbundet, hvis ordfører var overordentlig doktrinær, var det helt klart, at de mindre partier viste større sympati for forslaget end de største partier, som har en række ministre og ministerier at spille på. Det gælder også nogle af de større nuværende oppositionspartier, bortset fra fremskridtspartiet, at de har tidligere ministre og en rutine i at arbejde med administrationen, som vi andre ikke kan have. Jeg tror, det fortjener en demokratisk overvejelse – som jeg henstiller især til socialdemokratiet, til venstre og til konservative at foretage – at små politiske partier af ganske forskellig observans og med ganske forskellig samfundssyn her er enige om noget. Det er ligesom et skrig. Da de er små, har de behov for, for at gøre deres arbejde så godt, som de er forpligtet til, at få noget hjælp. Det kunne være, de større partier kunne sige: ja men hvis der er nogen, der trænger, så er der måske noget om det.

Må jeg takke de fleste af ordførerne – som sagt selvfølgelig mest dem fra de små partier, men også dem fra de større partier – som viste forståelse. Mindst tak må jeg faktisk – udover retsforbundet – sende til hr. J. K. Hansen, som skuffede mig usandsynligt. Han talte ikke om, at det var tinget, der er tungt-arbejdende, men at ordningen ville være tungtarbejdende. Man skulle måske have troet, at det store parti så kunne fostre nogle andre ideer til forbedring. De har jo siddet her i mange, mange år, de har mange veteraner og mange dygtige folk. Det eneste, vi fik at vide, var, at det bliver jo taget op fra tid til anden i præsidiet, og det er nok også dér, det skal tages op. Hvorefter 5 minutter senere præsidiemedlem hr. Ninn-Hansen går op og siger, at det er ganske rigtigt, at vore vil-